

Németh István Péter

Tankák a Nipponi irkából

Szélgyúrte kék
Égbolt a tavon
Akár irkám födele rég –

S vízesés fátyla amott:
Pergetett irka-lapok.

+

Tükörárnya
Belereszket a
Zsengécske nádsusogásba:

Dübögni hagyja szívét
A fahídnak az ívén.

+

Fülbevaló nincs szebb
Iker cseresznyéknél.

Hagyd nekem kincsed:
Vagdossa egy-kettőre
A vénség mohóbb csőre.

+

A szerelem
Órjás hűsevő virág,
Mintha játszna velem:
Hogy Szeret. Nem szeret. S
ím
Már tépkedi ujjaim.

+

A vihar óta
Fűbe horgad egy
Halovány bazsarózsa:
Szépsége súlyos – akárha
Bukott lányé – a sárba.

+

Palack zárta apám utolsó
Szüretét,
Üvegkoporsó:

Költők isznak borából
Most, János-áldás lángol.

+

Szerelem görget,
Öröm örvénye húz le
Túl szomjas kölyket:
Gyönyörű tested láttam
Minden uszadék fában.

+

Illatot én? Még illet; nem!
Fúlok akárha
Szerelemben:
Részegítenek, oh jaj,
Bodza, jezsámen, olaj!

+

Nyárfa hullong a
Hajamba pihét,
Ing tavasz-égre lombja:
Mintha havat sepernék,
Incsel vélem a vénség.

+

Vénen is magamhoz húzlak,
Gyerekként gyümölcságot,
Úgy csak –
Hajamba túrsz, akárha
Kavarnál szürke mákba.

+

Még mit tartogat
E nyár? Ráncolod
Fiatl homlokodat:

Hallgatok akár a kő és
Évmilliós gyűrődés.

+

A szomszédból át
Rőt rózsá fut
Mint szalmatetőről a láng –
Messzi vagy, ám perzseled
Bazaltnehéz szívemet.

+

Megnyúlt gyerekárnyam kéklik
A délutánba
Bokormélyig:
Bodzatányér közepén
Aranybogár-Nap, s dől a
fény...

+

Vizirózsát ringat
Ólében a tó
Fodrozva álmainkat:
A Holdsarló ezüstjét
Is kagyló zárja tüstént.

+

Az ifjuság
Elröppent rigóéneke,
Ám ing, még ing az ág:
Napjaim fa alatt hagyott
Csupasz cseresznyemagok.